HebrewBooks.org ©Moznaim Publishers. No commercial use allowed.

שמע כר"ע אפס אומרים שמטמאה אף בועלה. כל מעת לעת ומין לכם שיעור בדבר אלא מעת לעת: **לא שמענו.** אף שיעורו וכר"ש[ה] לא קבילה לן: **לא שפסה כדי שתרד.** אלא כדי שתספג[ו] ומבדוק ועולה בשטה טמאין מספק דהיינו אחר חותיוס כרע מקמל: **שפסה כדי שתרד.** דנפיש שיעוריה: **אחר הומן הוה זב.** כלומר אחר אחר הוה זה: **ומן מעת לעת.** כלומר כשיעור הזה ומכאן ואילך כל מעת לעת של בעילה אם בדקה ומצאתה טמאה בועלה מטמא משום נוגע במעת לעת בנדה טומאת ערב וספק מדרבנן לחומת ואינו מטמא משום בועל נדה טומאת שבעה ואפילו לחלות: **נגמם להיכל.** לקמן מפרש לה: **בשלמא לרב חסדא.** דאמר כדי שתרד אחר אחר הוה היינו דמטהרי רבנן: **ורבי שמעון דאמר עד בידה.** דאחר שתרד הוגרכה להוציא דהוה להו תרי שיעורי ל"ש מיבעי ליה למיתני ולפלוגי בין עד בידה לאין עד בידה לאו מיפוק חורכא מיניה דהשתא משמע דאפילו עד בידה לאו שפיר דמי אלא משום דאי תנא עד בידה לאו שמעת מינה דאי תנא עד בידה הוה אמינא דאפילו עד בידה מטמא משום בועל נדה ומדלא מפליג ש"מ דודאי מטהרי רבנן בכדי שתרד לחודיה: **בשלמ גמר ניחא.** ואפילו הכי ל"ש מטמאה את בועלה דהערלה בנדה כגמר בידה דכתיב (ויקרא כ) את מקורה הערה אחל לענין קרי עד שיזריע: **ור"ש היא.** דתנאי בכתמים דלמאר בפ"ק (לעיל ה.) ולקמן בפרק בא סימן (לקמן נג:): **פשיטא.** מאי מודי ליה דלמפרע פליגי לגבי מעת לעת ולא במכאן ולהבא: **ובשמים דרבנן.** לחפי מכאן ולהבא: **אין שור שחוט לפניך.** דלתמול לא חזאי אלא סייג בעלמא הוא: **הכא הכי שור שחוט לפניך.** דבפור לא נתעסקה ובשוק של בהמים לא עברה ומיום שלבשתו היא בספק זה: **מתני' כל הנשים כחזקת טהרה לבעליהן.** בלא בדיקה אלא לעסוקה בטהרות: **גמ' נאמר ימי עוגתה.** ל' יום לרמיה אבל לאחר ל' בעיא בדיקה הוחיל וספק נשים חזיין לסוף עונה: **לא שנו.** דכי מצאה תוך ימי עוגתה לא בעיא בדיקה: **אלא שלא הגיע עם וספה.** בתוך חותן ימים שהיה בדרך כגון אשה שיש לה וסת ולא הגיע בתוך חותן הימים: **אבל הגיע עם וספה.** קודם ביאתו מן הדרך: **אפילו.** לחורה בזמנו בא: **דחורייתא.** הלמ"מ דמחזקינן לה בטומאת ספק: **ורבנן דרבנן.** הלריכה חכמים לבדוק ביום וסתה שמא תראה ומיהו היכא דלא הוה בעיר ולא ידעינן מי בדקה מי לא בדקה לא מספקינן לה בטומאה:

אלא שלא הגיע שעת וסתה אבל הגיע שעת וסתה אפילו קסבר מותרת דאורייתא[ז] רבה בר בר חנה אמר אפילו הגיע שעת וסתה נמי מותרת קסבר[ח] אשי מתני הכי אמר רב הונא לא שמא כרבי עקיבא אתם אומרים שמטמאה את בועלה אמרו לו לא שמענו אמר להם כך פרשו חכמים ביבנה א"לא שהתה כדי שתרד מן המטה ותדיח את פניה תוך זמן הזה זה וטמאין מספק ופטורין מקרבן וחייבין באשם תלוי שהתה כדי שתרד מן המטה ותדיח את פניה אחר הזמן הזה וכן כששהתה מעת לעת ומפקידה לפקידה ב"בועלה מטמא משום מגע ואינו מטמא משום בועל רבי עקיבא אומר אף מטמא משום בועל רבי יהודה בנו של רבן יוחנן בן זכאי אומר בעלה נבנם להיכל ומקטיר קטורת בשלמא לרב חסדא היינו דמטהרי רבנן אלא לרב אשי אמאי מטהרי רבנן וכי תימא דאין עד בידה האי עד בידה ואין עד בידה מיבעי ליה קשיא: רבי יהודה בנו של רבן יוחנן בן זכאי אומר בעלה נבנם להיכל ומקטיר קטורת ותיפוק ליה דהוה נוגע במעת לעת שבנדה הוא דאמר כשמאי דאמר ג"כל הנשים דיין שעתן ותיפוק ליה דהוה בעל קרי בשלא גמר ביאתו: ומודים חכמים לרבי עקיבא ברואה כתם: אמר רב למפרע ורבי מאיר היא ושמואל אמר ד"מכאן ולהבא ורבנן היא מכאן ולהבא פשיטא מהו דתימא הואיל ה"ומעת לעת דרבנן וכתמים דרבנן מה מעת לעת לא מטמאה את בועלה אף כתמים לא מטמאה את בועלה קא משמע לן ואימא הכי נמי התם אין שור שחוט לפניך הכא יש שור שחוט לפניך וכן אמר ריש לקיש למפרע ורבי מאיר היא רבי יוחנן אמר מכאן ולהבא ורבנן היא: **מתני'** ג"כל הנשים בחזקת טהרה לבעליהן ה"הבאין מן הדרך נשיהן להן בחזקת טהרה: **גמ'** למה ליה למתני הבאין מן הדרך סד"א הני מילי היכא דאיתיה במתא דרמיא אנפשה ובדקה אבל היכא דליתא במתא דלא רמיא אנפשה לא קא משמע לן אמר ריש לקיש משום רבי יהודה נשיאה ו"והוא שבא ומצאה בתוך ימי עוגתה אמר רב הונא ל"ש אלא שאין לה וסת אבל יש לה וסת אסור לשמש כלפי לייא אדרבה איפכא מסתברא אין לה וסת אימא חזאי יש לה וסת וסת קביע לה אלא אי איתמר הכי איתמר אמר רב הונא ז"ל"ש

לא שהתה כדי שתרד מן המטה מטמאה את בועלה [וחייבת באשם תלוי] שהתה כדי שתרד כו' ר"ע אומר מטמאה בועלה. תימה מ"ר"ע מודה בריסא דמסמע דלא פליג אלא מסיפא ס"ל סבר יש אם למקרא ובפ"ק דסנהדרין (דף ז.) אית ליה לר"ע יש אם למקרא גבי לביעית דס הבא מצאני מתיס דלקמר נפשות קיילן ולימא למימר דהכא פליג נמי בריסא דהתנן פ' דס שחיטה (כריתות דף כב:) בחתיכה של קודש וחתיכה של חולין לכל לחמר אח הרשאוה ובא לחר ולכל אח השניה זה מביא אשם תלוי וזה מביא אשם תלוי דברי ר"ע וחכמי אשם השני הא בשעה אחת אשם תלוי ומתן דברי ר' יוחנן בן זכאי אומר בעלה נבנם להיכל ומקטיר קטורת בשלמא לרב חסדא היינו דמטהרי רבנן אלא לרב אשי אמאי מטהרי רבנן וכי תימא דאין עד בידה האי עד בידה ואין עד בידה מיבעי ליה קשיא: רבי יהודה בנו של רבן יוחנן בן זכאי אומר בעלה נבנם להיכל ומקטיר קטורת ותיפוק ליה דהוה נוגע במעת לעת שבנדה הוא דאמר כשמאי דאמר ב"כל הנשים דיין שעתן ותיפוק ליה דהוה בעל קרי בשלא גמר ביאתו: ומודים חכמים לרבי עקיבא ברואה כתם: אמר רב למפרע ורבי מאיר היא ושמואל אמר ג"מכאן ולהבא ורבנן היא מכאן ולהבא פשיטא מהו דתימא הואיל ד"ומעת לעת דרבנן וכתמים דרבנן מה מעת לעת לא מטמאה את בועלה אף כתמים לא מטמאה את בועלה קא משמע לן ואימא הכי נמי התם אין שור שחוט לפניך הכא יש שור שחוט לפניך וכן אמר ריש לקיש למפרע ורבי מאיר היא רבי יוחנן אמר מכאן ולהבא ורבנן היא: **מתני'** ג"כל הנשים בחזקת טהרה לבעליהן ה"הבאין מן הדרך נשיהן להן בחזקת טהרה: **גמ'** למה ליה למתני הבאין מן הדרך סד"א הני מילי היכא דאיתיה במתא דרמיא אנפשה ובדקה אבל היכא דליתא במתא דלא רמיא אנפשה לא קא משמע לן אמר ריש לקיש משום רבי יהודה נשיאה ו"והוא שבא ומצאה בתוך ימי עוגתה אמר רב הונא ל"ש אלא שאין לה וסת אבל יש לה וסת אסור לשמש כלפי לייא אדרבה איפכא מסתברא אין לה וסת אימא חזאי יש לה וסת וסת קביע לה אלא אי איתמר הכי איתמר אמר רב הונא ז"ל"ש אלא שלא הגיע שעת וסתה אבל הגיע שעת וסתה אפילו קסבר מותרת דאורייתא[ז] רבה בר בר חנה אמר אפילו הגיע שעת וסתה נמי מותרת קסבר[ח] אשי מתני הכי אמר רב הונא לא

גבי לביעית דס הבא מצאני מתיס דלקמר נפשות קיילן ולימא למימר דהכא פליג נמי בריסא דהתנן פ' דס שחיטה (כריתות דף כב:) בחתיכה של קודש וחתיכה של חולין לכל לחמר אח הרשאוה ובא לחר ולכל אח השניה זה מביא אשם תלוי וזה מביא אשם תלוי דברי ר"ע וחכמי אשם השני הא בשעה אחת אשם תלוי ומתן דברי ר' יוחנן בן זכאי אומר בעלה נבנם להיכל ומקטיר קטורת בשלמא לרב חסדא היינו דמטהרי רבנן אלא לרב אשי אמאי מטהרי רבנן וכי תימא דאין עד בידה האי עד בידה ואין עד בידה מיבעי ליה קשיא: רבי יהודה בנו של רבן יוחנן בן זכאי אומר בעלה נבנם להיכל ומקטיר קטורת ותיפוק ליה דהוה נוגע במעת לעת שבנדה הוא דאמר כשמאי דאמר ב"כל הנשים דיין שעתן ותיפוק ליה דהוה בעל קרי בשלא גמר ביאתו: ומודים חכמים לרבי עקיבא ברואה כתם: אמר רב למפרע ורבי מאיר היא ושמואל אמר ג"מכאן ולהבא ורבנן היא מכאן ולהבא פשיטא מהו דתימא הואיל ד"ומעת לעת דרבנן וכתמים דרבנן מה מעת לעת לא מטמאה את בועלה אף כתמים לא מטמאה את בועלה קא משמע לן ואימא הכי נמי התם אין שור שחוט לפניך הכא יש שור שחוט לפניך וכן אמר ריש לקיש למפרע ורבי מאיר היא רבי יוחנן אמר מכאן ולהבא ורבנן היא: **מתני'** ג"כל הנשים בחזקת טהרה לבעליהן ה"הבאין מן הדרך נשיהן להן בחזקת טהרה: **גמ'** למה ליה למתני הבאין מן הדרך סד"א הני מילי היכא דאיתיה במתא דרמיא אנפשה ובדקה אבל היכא דליתא במתא דלא רמיא אנפשה לא קא משמע לן אמר ריש לקיש משום רבי יהודה נשיאה ו"והוא שבא ומצאה בתוך ימי עוגתה אמר רב הונא ל"ש אלא שאין לה וסת אבל יש לה וסת אסור לשמש כלפי לייא אדרבה איפכא מסתברא אין לה וסת אימא חזאי יש לה וסת וסת קביע לה אלא אי איתמר הכי איתמר אמר רב הונא ז"ל"ש

לא

ממאי קסבר שמא תמצא מספק נדה ליטמא ולמי נדה אם תבדוק שיעור וסת סמוך לבעילה וי"ל דהא לא שכיחא: **הכי** **א"ר** **איתמר** **לא** שנו **אלא** **שלא** הגיע שעת וסתה. לא היה לו למחזר ממה שתמר תחלה לא שנו אלא שאין לה וסת אבל לתמת הוא דהיא בחזקת טהרה כדתמרינן בפ"ק (לעיל יב.) כל לבעלה לא בעיא בדיקה אפילו אין לה וסת והיה יכול להוסיף ויש לה וסת נמי כשלא הגיע שעת וסתה כו' אלא מייאב הלשון שתמר תחלה בלא תוספת: **אפי'** הגיע זמן וסתה מותרת. תימה היאך מותרת הא ממרינן בשבועות פ"ב (דף יח:) ולקמן פרק המשה (דף סג:) מזוהרה לבני ישראל שיפרשו מנשותיהן קמוך לוסתן ות"ל כשהגיע וסתה תחר וסתה שבעה ימים שיכולה לטבול כההיא דר' יוחנן דלקמן דאמר בעלה מחשב ימי ווסתה ובא עליה ומ"ד ווסתות דאורייתא אפי' שהתה כשיעור זמן טבילה אסור דודאי ראתה חשבינן לה ומתוך זה יש לדקדק דס"ל לר' יוחנן לקמן ווסתות דרבנן:

לגלקדק דס"ל לרבי יוחנן דבסמוך [ז] ווסתות דרבנן:

מב א מיי' פ"ט מהל' שגגות הל' ו:
מג ב ג מיי' פ"ג מהל' מטמאי משכב ומושב הלכה ח:
מד ד מיי' פ"ד מהל' מיסורי ביאה הל' ט ופ"ד מהל' משכב ומושב הל' ז סמג לאוין קיג:
מה ה ו מיי' פ"ד מהל' מיסורי ביאה הל' ט סמג שם:
מו ז מיי' שם הלכה ט ועי' נמ"מ סמג שם טוש"ע י"ד סי' קפד סעיף יג:
מז ח מיי' פ"ג מהלכות משכב ומושב הל' ט:

תום' הרא"ש

עד בידה ואין עד בידה מיבעי ליה. פרש"י א"כ איבעי ליה למתני' לפלוגי בין עד בידה לאין עד בידה דלא תיפוק מינה חורבא דהשתא משמע דאפי' עד בידה ולא שהה אלא כדי שתרד מטהרי רבנן. וקשה לפי' דהא מתני' אוקימנא בעד בידה ואע"ג דלא קתני עד בידה ולא חיישינן דלמא נפיק מיניה חורבא. ועוד אמאי קאמר עד בידה ואין עד בידה מיבעי ליה לא הוה ליה למימר אלא אין עד בידה מיבעי ליה הלכך נראה לפרש דה"ק אע"ג דאוקימנא מתני' בעד בידה מ"מ כי נקיט בריייתא באין עד בידה ואין עד בידה כבריייתא אלא ש"מ מדתנן סתם בחד ענינא איירי: **תד"א** ה"מ היכא דאיתיה במתא רמיא אנפשה ובדקה. תי' והא לעיל בפ"ק אמרינן איפכא דהבאים מן הדרך נשיהן להם בחזקת טהרה טפי מאינך וי"ל דהכא ודאי לענין בדיקה היכי דאיתיה במתא בדקה טפי מהיכא דליתיה במתא אבל לעיל דאיירי לענין חביעה אורחא דמילתא הבא מן הדרך דרכו לפייס ולרצות: **אפי'** הגיע עת וסתה מותרת ווסתות דרבנן. ומ"מ היאך מותרת הא אמרינן בספ"ב דשבועות אזהרה לבני ישראל שיפרשו מנשותיהן שעה אחת סמוך לווסתן כ"ש שאם עבר ווסתן שיש לספק שמא ראתה. וי"ל דמיירי כגון ששהתה אחר ווסתה כשיעור שיכולה לטבול כההיא דר' יוחנן דלקמן דאמר בעלה מחשב ימי ווסתה ובא עליה ומ"ד ווסתות דאורייתא אפי' שהתה כשיעור זמן טבילה אסור דודאי ראתה חשבינן לה ומתוך זה יש לדקדק דס"ל לר' יוחנן לקמן ווסתות דרבנן:

מוסף רש"י

כל הנשים דיין שעתן. אם ראתה דס לי לנו אם תעמת מרומה וטהרות שהגיע לזמן שמרינן כי היכי דהשתא משמע דאפילו עד בידה לאו שפיר דמי דאי תנא עד בידה לחודיה הוה אמינא דוקא עד בידה אבל עד בידה לא אלא הוה ליה למיתני